רבי לא שנאה. רבי שסידר את המשנה לא שנאה שתהא משנה שלא רצה לסותמה: **רבי חייא.** תלמידו מגין לו שהלכה כמותה שסתמה בברייתא: **שפיס עמאות.** דמזו למילתיה: **אחת כפני עצמה.** שאינה תמוכה במסרק: **עמאה.** שרגויה לגר לו למיתות לפרוס בגדים לו חוט זו מזו: **אחת מכינפייס.** שמכל ג' הסמוכות ניטלה החמלעית תו לו מזו: **היפה המילונה אחת.** מהשלימות הללו שנשתיירו ג' עם המילונות ושן מילונה רחבה היא כעין מילונות שבמסרק של עץ שלנו הלכך לא מהניא בהדייהו וטהור: **למלקט.** מלקחיים שקורין טונל"ש: **לגר.** לנקר את הגר: **ומיפות.** לפרוס נגד כעין המחיטים שמותחין עורות בסמטרים: **עמאה.** לקמן פריך דהא תנא רישא כולן (א) אחת כפני עצמן טמאות ואע"ג דלא התקינה: **הא.** דקתני שתים עמא בגווייתא אמלעיות דחזיין טפי שהן כנגד בית יד המסרק וכשהוא אוחז בו מכוונות הן לסרוק: **והא.** דקתני שלש אין שתים לא בברייתא ולא במילונות (ב)[ממש] דהא אמרינן איתה מילונה אחת מהן טהור אלא אותן המשוכות כלפי הראש דאינן מכוונות כנגד בית יד המסרק ולא חזו בו מולי הלכך ג' הוא דחזו במקצת אבל שתים לא חזו ולא מידי: ל"א והוא עיקר **בגווייתא ובריייתא.** שתי שורות שיניים יש למסרק של צמר מילונות ופינימיות המילונות עיקר המלאכה תלויה בהן ופינימיות לקלוט הלמר שלא יפול והלכך במילונות דיין בב': **בקייטו.** שנטל עמה תחיכת עץ והיא נעשית לה בית יד ואינה לריכה מיקון אחר: **אלימפא.** עבות ואינם לריכות בית יד: **זו דברי ר"ש.** ולא סתמא הוא: **וכן עושין מעשה.** כלומר כך ראיתי מנהג חכמים עושים: **רובו של.** מדש ראשון ורובו של אחרון ואמלעי שלש (ג): **והלכתא.** מעיקה לריכה להמתין כ"ד חדש חוץ מיום שנולד בו ואשה שאינה מעיקה לריכה להמתין ג' חדשים חוץ מיום שמת בעלה וחוץ מיום שנתארסה בו. (כל הנשים יתארסו אנשומות קאי מוץ) מן האלמנה אתא לאשמועינן ולא אתרוסות ולאשמועינן מלינשא דגבי הכתנה רבי יוסי מיקל טפי מכולהו כדאמר בארבעה אמין): **ק"ו.** רב חסדא מתמיה על דברי רבי יוסי שאוסר ליארס מתמת אבילות כל ג' כדקתני לקמן (ע"ב) כמה מיכול שלה שלשים יום: **במקום שאסור לכבם.** שבת שחל ט' באב להיות בתוכה: **מותר ליארס.** דאיכוסין לאו שמחה נינהו: **מקום שמותר לכבם.** תוך ג' יום של אבל דאבל אין אסור בתכנסות אלא שבעה ימים דכל שלשים יום לגיהוץ תנן בפ' ואלו מגלחין (מו"ק דף כב.) ל"אבל מיכוס לא דהא תספורת גופה אי לאו דאתיא פרע פרע מגזיר לא מיתסרא: **קודם הזמן הזה.** קא ס"ד קודם ט' באב דהיינו כל השבת שחל להיות בתוכה ממעטין בו': **ומארסין.** דלאו שמחה היא ומצוה קעביד: **כי אגיא הסיא.** דמארסין: **קודם דקודם.** קודם שבת שחל ט"ב בתוכה דהתם מותר לכבם אבל תוך השבת כשם שאסור לכבם אסור נמי ליארס ולוכא ק"ו: אלא

במקום שמותר לכבם. גרסי' ולי"ג לספר דהא אמרינן בירושלמי במועד קטן לגיהוץ ולתספורת שלשים יום והכ"ר יעקב מאורליינ"ש הביא מהך גרסא דאשה מותרת בנטילת שער וכן איתא בה"ג ועוד מצינו למימר ט)דהתם אליבא דר' יוסי קיימי דשרי תספורת באבל דהכי כתב בעל ה"ג כשם שאסור לגלח במועד כך אסור לגלח בימי אבלו דברי רבי יהודה רבי יוסי מתיר ואשה מותרת בנטילת שער לאחר ז' ומיהו אין נראה דשמא אשה דשרי באבלה שרי נמי בתשעה באב וכן ר' יוסי דשרי לספר באבילות שרי נמי בתשעה באב ועוד נראה דלרבי יוסי נמי אסור לספר דמסתמא יליף פרע פרע מגזיר ולכ' לאשו הוא דשרי לגלח דגיוול הוא אבל לספר אסור וכן משמע מתוך הלכות גדולות שהבאתי וא"כ לא גרסינן הכא לספר דגילות כל הראש לא מיקרי סיפור ט): **שמותר לכבם.** אחר שבעה

ומוך ל' והא דמשמע (מו"ק דף כב.) דאבל אסור לכבס כסותו בימים הייטו מוך ז' דדוקא גיהוץ אסור מוך שלשים יום ומיהו גיהוץ דידן שרי כדאמרינן בפ"ק דכתובות (דף י:) דגיהוץ שלנו כביכוס שלהם ואין להאריך ט): **מאי** היא דתנן. למאי דשריות דבאיבול פליגי רבי יהודה ורבי יוסי קשה דנוקי הא דשרי לאדם בתשעה באב כרבי יהודה דשרי נמי באבל וכי תימא מ"מ תקשה ליה שסברת רבי יוסי הפוכה מדברי יהודה דר' יהודה מחמיר טפי בביכוס מבאיסוסין ולרבי יוסי איפכא ע"כ אין הס"ם מושם בכך דהא לקמן בעי למימר דתנאי היא וי"ל דאין נראה להס"ם ששום תנא יתלוק אתנאי דשרי לאדם בט' באב אם לא ימלא בריתא בפירוש דהא דקתני ממעטין מלאדם זוחק ומוקי לה בסעודת אירוסין כי היכי דלא תפלוג אתנאי [דהתם]: **מלישא** ולייתן מלבנות ולנטוע.

בפרק בתרא דתענית בירושלמי מוקי בבנין ונטיעה של שמחה כגון אבוקיקי של מלכים וי"מ דמשא ומתן נמי איירי בשל שמחה כגון לרבי מופה ואין נראה דלא אסר אלא סעודה עצמה ונראה דריבוי משא ומתן קא אסר שימעטו יותר מבשאר ימים ט): **ומה** במקום שאסור לישא ולייתן.

וא"ת מה לקודם דקודם שמותר לספר ועוד תימה דתספורת יהא אסור בקודם דקודם מק"ו דשלשים יום דאבילות שמותר ליטא ולייתן ואסור לספר וכן נמי משא ומתן ליתסר כל שלשים יום של אבלות מק"ו מקודם דקודם דמיתר בתספורת ואסור ליטא ולייתן וגם כמה ים ליתר דלתספקנא ניחא הכל:

צא א מיי' פ"ח מהלי' כלים הלכה ד:
צב ב ג מיי' שם הלכה ג ופיין ס שם כ"מ:
צג ד מיי' פ"ח מהלכות גירושין הלי' כו סמג עשין ג טש"ע אה"ע סי' יג סעיף ג ופיין יח:
צד ה מיי' פ"ה מהלי' תענית הלכה ו סמג עשין מד"ס ג טש"ע א"ח סימן תקנא סעיף ב:
צה ו מיי' וסמג שם טש"ע א"ח סימן תקנא סעיף כ [ובמש"כ ליתא גם בריי"ף והרא"ש המשיטו ועי' כ"י סימן תקנ"א טעם להשמטה זו]:
צו ז מיי' פ"ט מהלכות אישות הלכה יד טור ש"ע שם:

תוספות ישנים (המשך)

אבל לאחר שנעשה שרי ושתה אף ניהוך שלנו שרי דגיהוך שלנו כביכוס שלהם דהכי אמרינן התם ואי"ת הא אמרינן דא"ר שמעון בן אלעזר לא אמרו אלא בכלים מלשים ועוד כי"ל אמר התם אבני נפך בחומרתא פומקתי ביבא נפך בגדא דסרבנא משמע דגיהוך בנבל לא שרי וי"ל דהתם מיירי שהיו שם כלים מגוללים מאדן ישראל מ"מ יכול לשיית שיש בהם אומנים בנבל שיש בהם אומנים כמו באדן ישראל ושתה יש לנו לאסור כל שלשים יום לאמרינן בתוספתא כל שלשים לתכנוסת וא"כ טי נמי דגיהוך שלנו כביכוס שלהם מ"מ אסור דהא אף כיבוס שלהם אסור ושתה יש לאסור לגן בגיהוך שלנו דהיו ואסור כביכוס שלהם ולכן יש להחמיר ולתת תנוך לגן שלו לאחרי לנטעו ערב שלנטעו וכן נהגו העולם: **לישא** ולייתן ר"ל משא ומתן של שמחה דומיא דלבנות ולנטוע דמפרש התם כגון אבוקיקי של מלכים: וקודם דקודם נמי ק"ו ומה במקום שאסור ליטא ולייתן דהייני קודם דקודם מותר ליארס וא"ת ולאיכך מה לקודם דקודם שמותר לספר תאמר בשלשים שאסור לספר ר"ל דלתספקנא ניחא דו דאבלות ישנה מתחלה יעד סוף אבל אין לסקשות דלשמרי תספורת כל ג' יום מק"ו דקודם דקודם שאסור ליטא וליתן ומותר לספר ג' יום אבל אבלות כי אינו דין שמותר לספר דה אינו יכול לשיית דהא יליפין פרע פרע מגזיר לאסור בג' יום ואם תאמר ותספורת תיתסר בקודם דקודם מק"ו דאבלות שמותר ליטא וליתן ואסור לספר וכן נמי משא ומתן ליתסר כל שלשים יום של אבלות מק"ו מקודם דקודם דמיתר בתספורת ואסור ליטא וליתן וגם כמה ים ליתר דלתספקנא ניחא הכל:

תוס' חד מקמאי

נרים הרב אליפס אמר רב נחמן ק"ו ומה במקום שאסור לספר ולכבס מותר לארס מקום שמותר לספר

בא ח מיי' פ"ט מהלכות אישות הלכה ט סמג עשין מד ד"ה ומה ומה ומ